

Væbreidelse, fordi vi ikke have faaet nogen Indkomstskat i Stedet for Toldskatten. Jeg vil endnu tilføje, at jeg tror, at, dersom man vilde have en Indkomstskat for at gjøre den virkelig forhaadt blandt Befolkningen, saa kunde man aldrig vælge et bedre Tidspunkt end det nuværende, da det økonomiske Tryk er temmelig stærkt. Jeg er vis paa, at der ikke er Mange, som vilde være særlig lystne for at betale en Indkomst- og Formueskat, og særlig skal jeg fremhæve, at den hos Landboerne ikke vilde vække stor Sympathi, thi det er ikke dem, der mest forbruge toldpligtige Varer, men det er dem, som Indkomst- og Formueskatten nærmest vilde komme til at ramme. Jeg vil ikke sige, at enten Krigsskattolven eller den egentlige Toldskat ere af de Afgifter, der volde de største Vanskeligheder, snarere vil jeg sige, at Stempelskatten er den Afgift, der er af de indirekte Afgifter mest trykkende, men derfor vil jeg ikke for Diebliffet under de nuværende finantsielle Forhold være med til at anbefale, at denne Afgift ophæves, fordi jeg tror, det maa erkjendes, at i almindelige Tider, under ordinære Forhold som disse, er et Overskud som det, der er paaregnet ved dette Finantslovsforslag, af mellem to og tre Millioner det Mindste, der vel kan være, naar vi skulle siges at leve under en god Finantsstilstand, og det forekommer mig ikke, at det nu for Diebliffet vilde være heldigt at gjøre nogenomhøest Nedsettelse i Statte-Indtægterne for Statskassen i nogen betydelig Grad. Jeg erkjender, at det i de senere Aar har været trykkende Tider ikke alene for Landbrugerne, thi det, at de have været trykkede af en daarlig Høst, har virket tilbage paa alle de øvrige Statsborgere; Forholdene have i det Hele taget været trykkende, ikke for een Samfundsklasse, men jeg kan gjerne sige for alle. Om der just ikke er kommen en Slags Svindel til Stede, saa var man dog for et Par Aar siden kommen temmelig vidt i at laane Penge ud til forskjellige Ting, som ikke strengt taget kunde siges at være nødvendige, men jeg antager, at den Lære, man nu har faaet, vil virke gavnlig i Fremtiden. Det er ogsaa min Forvisning, at, uagtet vi nu i Aar have haft en ganske god Høst, som i alt Fald vil bøde paa nogle af de Tab, der ere lidte i de foregaaende Aar, saa vil man dog vistnok fra alle Sider paa Grund af den Erfaring, der er gjort, lære at være mere forsigtig end hidtil, og der er ogsaa Grund til at antage, at de indirekte Afgifter, som ellers i væsentlig Grad følge med Tiderne, ikke ville stige i den Grad, som man kunde vente, fordi det er min Formodning og tillige ogsaa mit Haab, at Folk nu ville handle lidt forsigtigere, end de tidligere have gjort. Man kan kun glæde sig ved, at det ikke har været nødvendigt at realisere af faste Eiendomme i større Maalestof end hidtil er sket. Svorledes man er forrime ud derover, er mig ikke fuldstændig klart, men jeg tror, at det ligger dert, at der

fra alle Sider har været en Fornemmelse af, at man vilde støtte hverandre, at man ikke, som i den forrige Krisis i 1857, med Magt har søgt at skaffe sig sine Penge, hvor de stode, men derimod har lempet sig lidt efter hverandre, og at dette har bidraget Meget til, at man er kommen over i alt Fald en Del af Vanskelighederne. — Jeg har naturligvis ligesom den ærede foregaaende Taler (Ville) ogsaa antaget, at Finantsministeren havde gjort Indkjøb af Kreditforenings Obligationer i den sidste Termin, thi, uagtet en saa stor Del af disse Papirer kom paa Pengemarkedet, holdt Kursen sig godt og steg endog saa efterhaanden, men det kan gjerne være, at Finantsministeren alligevel paa en eller anden Maade har støttet Pengemarkedet i den Henseende; det tør jeg imidlertid ikke have nogen Mening om, kun det viser sig, at der ikke i Reserfonsdens Effekter er Kreditforeningsobligationer; men i ethvert Fald er man kommen langt bedre over denne Termin, end man havde ventet. — Hvor stor eller hvor lille Nedgangen for Diebliffet er i Prisen paa Landeieendomme, er det meget vanskeligt at bedømme, thi tvungne Salg kunne ikke lægges til Grund for Prisen i Almindelighed, og hvem der ikke skal sælge ved tvungent Salg, vil i Reglen helst holde sig tilbage fra at sælge, hvor Prisen er nedadgaaende; om Prisen kan man altsaa ikke have nogen bestemt Mening. — Naar det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds mente, at, foruden Nedgangen i Toldindtægterne, var der ogsaa en anden Maalestof, og det var Jernbaneindtægterne, saa maa jeg sige, at dette kan paa en vis Maade være rigtigt; men jeg vil dog bemærke, at dette beror naturligvis paa, hvorvidt der for Jernbanerne et Noget at befordre. Naar der ikke er Produkter at befordre, saa ville Jernbanerne selvfølgelig heller ikke derved kunne faae Noget at bestille, og da de foregaaende Aars Høst ikke have afgivet noget Væsentligt, men i alt Fald kun en mindre betydelig Produktmængde til Udførsel, i Forhold til hvad der udførtes i tidligere Aar, og disse Produkter jo i væsentlig Grad maa beforders af Jernbanerne, maa selvfølgelig disse Indtægter gaa nedad, ligesom det ogsaa er naturligt, at Folk, naar de have mindre Raad dertil, ogsaa rejse mindre, men deraf at drage den Slutning, at man i væsentlig Grad skulde indskrænke Udvillingen af Jernbanenettet, vilde jeg dog ikke finde ganske rigtigt. Det vilde i alt Fald ikke være rigtigt for en Del af de Egnes Vedkommende, der ikke hidtil ere blevne delagtiggjorte i disse Goder, hvis man i alfor stor Grad vilde indskrænke Fortsættelsen af Jernbanebygninger, thi det er aabenbart Jernbanerne, der i meget væsentlig Grad bidrage til ikke alene at forhøje Landeieendommernes Værdi, men ogsaa væsentlig til at forøge deres Produktionssevne, og det vilde derfor, hvor der virkelig er Trang til Jernbaner, ikke være rigtigt af den Grund fuldstændig at standse med